

مقایسه خودپایی و هیجان خواهی دانش آموزان دختر ورزشکار و غیرورزشکار در دوره دوم متوسطه شهر

تبریز

امیر پناه علی^۱، جمیله فعال بی نظیر^۲

۱- دانشیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز

۲- دانش آموخته‌ی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز

چکیده

علم روانشناسی شاخه‌ها و رشته‌های گوناگونی را به خود اختصاص داده است. روان‌شناسی ورزشی از جمله رشته‌های کاربردی علم روان‌شناسی است که تلاش می‌کند تا با استفاده از اصول روان‌شناسی، وضعیت ورزشکاران را به سطح مطلوب نزدیک کند. حس رقابت طلبی از سوی افراد، عنصر اصلی رقابت ورزشی در بین ورزشکاران است. مباحثی از قبیل بهداشت روانی، انگیزش ورزشی، خودپایی توانمندی شناختی از سازه‌های روان‌شناختی محسوب می‌شوند که هم در مدیریت ورزشی و هم در روان‌شناسی کاربرد دارد. هدف اصلی این مقاله مقایسه خودپایی و هیجان‌خواهی دانش‌آموزان دختر ورزشکار و غیرورزشکار در دوره دوم متوسطه شهر تبریز است. نمونه آماری پژوهش ۳۸۰ نفر از ورزشکاران و غیرورزشکاران دانش‌آموزان یکی از نواحی پنجگانه استان در سال ۱۳۹۴ بودند که با روش نمونه‌گیری به صورت تصادفی خوشه‌ای چند مرحله‌ای انتخاب شده بودند. روش پژوهش از نوع علی-مقایسه‌ای است، به طوری که ورزشکار و غیر ورزشکار بودن به عنوان متغیر مستقل در نظر گرفته شده است برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه خودپایی‌اشنايدر و پرسشنامه هیجان‌خواهی زاکرمن استفاده شده است. نتایج پژوهش نشان داد که بین ورزشکاران در خودپایی نسبت به غیر ورزشکاران $p < 0/005$ معنی‌داری وجود دارد. و بین ورزشکاران و غیرورزشکاران در متغیر هیجان‌خواهی تفاوت سطح هیجان‌خواهی در افراد ورزشکاران نسبت به غیر ورزشکاران $p < 0/005$ معنی‌داری وجود دارد.

کلمات کلیدی: خودپایی، هیجان‌خواهی، ورزشکاران، غیرورزشکاران.